

Editörün Notu: Aşağıdaki makale web sitemize iletilmiş yeni komünizm taraftarı bir okurumuza aittir ve gündemdeki önemli gelişmeye ilişkindir. Takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Türk ordusunun Güney Kürdistan'ın Garê bölgesinde Kürdistan İşçi Partisi'nin (PKK) komutasındaki Halk Savunma Güçleri'ne (HPG) karşı geçtiğimiz günlerde başlattığı operasyon, sadece bir hezimet olmakla kalmamış aynı zamanda, Ankara'nın bölgede estirdiği şoven küstahlığa da bir hayli darbe indirmiştir.

Sondan başlayalım.

Evet, Ankara salladığı kılıç ve yürüttüğü diplomasiyle Bağdat ve Erbil'i yapacağı operasyonlara dair “haberdar” etmiştir. Hatta (1970'den beri emperyalistlerle ve gerici devletlerle girdiği ilişkileriyle tanınan, bugün hükmettiği kitlelerin esasen PKK ve Siyasal İslamcı gruplara doğru yanaştığı) Barzani aşiretinin denetimindeki Erbil, PKK ile olan çelişkilerinden ama özellikle de Ankara'nın verdiği gözdağı ve siyasi/iktisadi yaptırım gücünden ötürü askeri harekate derhal “ikna” olmuşsa da, aynı şey gerici Bağdat yönetimi için söylenemez. Zira Bağdat'ın Şii yönetiminin ve Irak ordusunun önemli bileşeni Şii, Haşd el Şaabi komutanlarının Garê operasyonu sonucu hem üç tugayla bölgeye intikal etmeleri hem de Ankara karşısı verdikleri demeçler, birikmekte olan barutun havadaki kokusuna işaret etmektedir: “Ne Türkiye, ne PKK, ne de başka bir güç bizi tehdit edemez. Ülkemizin egemenliği diye bir şey yok mu ki isteyen buraya istediği gibi gelebilir?” diyen Haşd el Şaabi'ye bağlı Bedir Gücü Komutanı Abbas Ali'nin tehditkar tonunun PKK'den ziyade Türkiye'yi hedef aldığı çok açıktır. Zira Irak'taki mevcut siyasi arenayı belirleyen hakim sınıfların tümü, Türk ordusunun PKK ile savaş adı altında adım adım “egemen Irak” topraklarında (gerçekte ise Güney Kürdistan'da) sırasıyla, Zab, Hakurk, Avaşin ve Basyan'ı işgal etmesi karşısındaki “kan kus, kızılılık şerbeti içtim de” politikasına anlaşılan bir son vermekte kararlılık göstermektedir. İşte bu nedendir ki, ziyadesiyle yukarıda vermeye çalıştığımız tablo Ankara'nın kendisine düşman yaratmakta bir hayli mahir olduğunu da ispat etmektedir.

Gelelim operasyonun askeri hezimetine.

Hatırlayalım. Geçtiğimiz hafta Erdoğan, Çarşamba günü için bir “sürpriz” müjdelemişti. Garê başarısızlığı sonucu şimdi biliyoruz ki bu “sürpriz”, 2016'dan beri PKK'nin elindeki MİT, polis ve TSK mensubundan müteşekkil (“sivili” değil) devlet personelini “kurtarmış.” Şimdi görüyoruz ki dağ fare doğurdu! Ankara, bütün afrasına ve tafirasına, Komuta Kontrol Merkezi'nin Hollywood çakması benzerliğine rağmen, SİHA'sıyla İHA'sıyla,

41 adet savaş uçağıyla ve Özel Kuvvetleri'yle askeri olarak da resmen çuvalladı. Dünya aleme rezil oldu. Dört gün boyunca Türk Hava Kuvvetleri sadece mağara bombalamadı. Bütün bir Garê bölgesine, yerleşim birimlerindeki insanlara, tüm canlılara ve doğaya ateş kustu. Türkiye'nin rejim biçimi ve pastanın paylaşımında İslamcı-faşist AKP ile çelişik olan Türk hakim sınıflarının diğer “laik” kanadını oluşturan CHP fraksiyonu, “milli” ve “şoven” hassasiyetleri okşamak adına, bütün bu hezimetini bir “başarısızlık” olarak adlandırırken, aslında farkında olmadan tersinden, yukarıdaki çıplak gerçeği teyit ediyordu.

Velhasıl “çamurdan ayaklı kabadayı” andıran Ankara'nın, Garê'de kaldırmaya kalkıştığı kaya, elinden düşünce Türkiye sathındaki canhıraş bağirtisi duyulmayacak gibi değildi. Ava gidip de avsız dönen avcının hiddetini ve şirretini başkasından çıkartması misali, anlı şanlı, şatafatlı kurumların tepelerinden yükselen tehditler, kanlı tarihi geçmişi göz önünde bulundurulacak olunursa Ankara'nın, yargısız infazdan, linçe, kundaklamadan toplu imhalara kadar her türlü savaş suçu işleyebileceğini akla getirmektedir.

Boğaziçi Üniversitesi'ndeki genç kadın, erkek ve LGBTQ+ öğrencilerin haklı mücadelesinden, milliyetinden ötürü gadre uğrayan başta Kürtler olmak üzere tüm azınlıklara kadar önüne çıkan her muhalefeti “terörist” ilan eden AKP/MHP ve minik ortaklarından müteşekkil İslamcı faşizmin savurduğu tehditler son derece kaygı vericidir. Her ne kadar AKP ve MHP arasında Kürt sorununun bastırılması dair farklılıklar bulunsada, Devlet Bahçeli “Kandil'e bir şafak vakti, Türklüğün şanlı bayrağı dikilmeli. Terör kampları yıkılıp yakılmalıdır. Sincar'ın yerle bir edilmesi artık hayat memmat konusudur” diyerek, fetihçi faşizmin koç başı olmaya çalıştığı aşıkardır.

Diğer yandan ise, “HDP ile hesaplaşmadan PKK'yi bitirdik diyemeyiz, HDP'nin kapatılması elzemdir” diyerek, Kürt ulusunun meşru siyaset hakkı gasp edilmektedir. Ve bu sadece Kürt ulusuyla da sınırlı değildir. Bu aynı zamanda bütün toplumsal muhalefete “ayar çekmenin” de bir göstergesidir. Tüm muhalefet güçlerinin bu tehdit karşısında yek vücut olması son derece acil ve önemlidir.

Garê hezimetinin ardından Kürtlerin legal siyasi partisi konumundaki HDP'ye mensup 700 civarında insanın derdest edilmesi bahsettiğimiz tehlikenin adeta işaret fişeğidir.

Balkanlar'dan Kafkaslara, Doğu Akdeniz'den Ortadoğu'nun derinliklerine dek, bölge halklarına kılıç sallamayı marifet sayan Ankara ve tepesindeki AKP iktidarı, neredeyse zamana karşı yarışmaktadır. İçeride işlerin hiç de iyiye gitmediği sağır “Sultan'ın” dahi malumudur. Erimekte olan hazine, gittikçe asimetric boyutlarda genişleyen iktisadi kriz,

içeride pandemiyle birlikte huzursuzluğu ayyuka çıkan halk kitlelerinin daha ne kadar dizginlenebileceği yıldızlarda yazılıdır. Her halükarda içeriği kısmen de olsa “dindirmenin” ama onun da ötesinde Türk kapitalizminin yapısal derdine derman olma iştahı ve içgüdüleriyle, dışarıda oraya buraya aç kurtlar gibi saldırmanın, Ankara açısından tabii ki “rasyonel” nedenleri vardır. Her ne kadar dünya kapitalist-emperyalist sisteminin bir parçası olarak Ankara, bu sistemin çatlaklarından faydalanarak ilerlemek istese de, keza yine bu sistemin başat ve diğer yerel aktörleri tarafından mütemediyen markaja alınmaktadır. Dolayısıyla AKP rejiminin hayal ve hülyalarının ne denli gerçekleşeceği de kapitalist-emperyalist dünya sistemine içkin bir sorundur. AKP her ne kadar yerel bir gericiliği temsil etse de, Türkiye emperyalist bir ülke değildir. Ancak emperyalistler arası çelişkilerden yola çıkarak bölgede hamle yapabilmektedir.

Tüm bu “ahval ve şerait içerisinde” AKP rejimi, 2023’de, devletin, yüzüncü yılı vesilesiyle bir yandan güç gösterisi ve prestij ama bir diğer yandan da milliyetçilik ve şovenizm lapasıyla beslediği en geri yığınların gönlünü hoş tutmak için daha şimdiden bir “uzay projesinden” bahseder olmuştur. Bilenler bilir. Allame-i cihan olsa bile önümüzdeki 2 sene içerisinde Ankara’nın bu “projeyi” gerçekleştirme şansı sıfırdır. Ancak 20 milyon ABD Dolarına, omzu (artık Osmanlı ya da Türk) bayrakla donatılmış bir “astronotun” tüm bu görevleri ifa etmesi beklenebilir.

İşte Ankara ve onun tepesindeki AKP’nin 2023 hayalleri boyutuyla Garê operasyonuna tekrar dönecek olursak, burada alınmış olunan hezimet aslında Ankara’nın ne zamandır gözünü diktiği çok daha büyük bir lokmanın şimdilik boğazında kaldığının da habercisidir. Bu lokma Türkiye’nin İran/Irak sınırından başlayıp Afrin’e dek uzanan, takriben toplam 1300 km uzunluğundaki sınıra (40 km içeri girerek) paralel, İsrail gibi bir tampon bölge yaratma arzusudur. Ve bu tehlike maalesef hâlâ akut boyuttadır. İmzalanmasından yüz sene sonra Lozan’ın süresinin dolacağına dair iddia ile beraber 2023’de Ankara’nın hayalini kurduğu bu büyük lokmanın (40 km mesafesini bir tek istisna aşan Musul ile birlikte) yutulup yutulmayacağı da aynı kapitalist emperyalist dünya sisteminin zorunlulukları ve çelişkileri dahilindedir.

Ancak şurası kesindir, ve katiyen ne Türkiye’de ne Kürdistan’da yıldızlarda yazılıdır:

“İki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek veya devrim yapacağız!”

Bu sözler, 21. yüzyılın Karl Marx’ına -Bob Avakian’a- **yeni komünizmin** mimarına aittir. Dünya da olduğu gibi Türkiye’de ve Kürdistan’da da temel halk kitleleri uzun, çok uzun bir

zamandır kapitalist-emperyalizmin baskı ve sömürü ilişkilerini iliğine dek yaşamaktadır.

Türkiye’de ve Kürdistan’da tarihe yolu kim gösterecek? Emperyalistler, gerici rejimler ve tüm bu aktörlere muhtaç olan beyler, şeyhler ve ağalar mı? Yoksa komünist devrimin öncülüğündeki temel halk kitleleri mi?

Dönüp dolaşip geleceğimiz, cevabını arayacağımız tarihi hakikat bu soruda yatmaktadır. Zira bu sömürü ve baskı temelden, komünist bir devrimle yıkılmadığı müddetçe gerçek bir kurtuluş olmayacaktır. Böylesi meşakkatli bir mücadele içinse her şeyden evvel **komünist bilime, komünist öncüye ve komünistlere ihtiyaç vardır.**

[Download WordPress Themes Free](#)
[Free Download WordPress Themes](#)
[Download Premium WordPress Themes Free](#)
[Download WordPress Themes Free](#)
[udemy free download](#)
[download micromax firmware](#)
[Free Download WordPress Themes](#)
[udemy free download](#)

Yeni Komünizm

Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik